

handle, og jeg mener, at kommunerne har masser af muligheder i dag, sådan som lovgivningen er skruet sammen.

Så skal jeg sige til især fru Pernille Frahm i forbindelse med diskussionen om behandlingsgaranti for stofmisbrugere, at det jo er lykkedes os at få fjernet ventelisterne. Der er jo først og fremmest en behandlingsgaranti, og sidste år måtte jeg minde nogle steder om, at de skal leve op til den garanti. Vi kan konstatere, at ventetiden stort set er ryddet af vejen, så de lange ventelister er væk, men hvilken behandling man så sætter ind med, vil jo helt og aldeles afhænge af situationen og den vurdering, man foretager. Vi har kunnet se af tallene, at der eksempelvis er en nedgang i antallet af visiteringer til døgnophold, og jeg har iværksat en undersøgelse for at finde ud af, hvordan visitationspraksis er i kommunerne, og hvorfor det ser ud, som det gør.

Jeg har også sat en anden undersøgelse i gang, og det er en egentlig kvalitativ undersøgelse af, hvad det er for nogle behandlinger, folk får, for jeg synes, det er vigtigt at komme videre. Nu er ventelisterne stort set væk, så nu gælder det om at fokusere på, hvad det er for nogle behandlinger, der tilbydes, og hvad effekten af behandlingerne er. Det er altså alt sammen sat i værk, og jeg skal gentage, at det, vi gør med lovforslaget, er, at vi giver den enkelte en ret til at bede om at blive tilbageholdt. Vi tvinger ikke nogen til noget.

Så vil jeg gerne kvittere den konservative ordfører for meldingerne om tvangsbortadoption og sige, at vi jo allerede har drøftet lidt, hvad vi eventuelt kan gøre yderligere på bl.a. adoptionsområdet og det retssikkerhedsmæssige forhold for børn og unge. Vi har også aftalt med hinanden, at vi vil mødes igen for at se på, hvad vi yderligere skal gøre på området, og vi har fra ministeriets side givet tilsagn om at indhente erfaringer fra det, der måtte være gjort rundtomkring, for at sikre et så godt beslutningsgrundlag som overhovedet muligt.

Jeg har allerede meldt tilbage – og det kan jeg også gøre her fra Folketingets talerstol til fru Mette Frederiksen, der har bedt om en drøftelse – at jeg vil sørge for at foranstalte den i løbet af den kommende tid. Jeg hilser det kun velkommen, at der her i Folketinget er en meget stor interesse for hele området og for, at vi finder nogle brede politiske løsninger på, hvad der skal gøres.

Jeg synes, vi er kommet et meget godt skridt med anbringelsesreformen, hvor vi jo i den grad

har skærpet kravene og også sat ind med opfølgning, bl.a. på hvad der sker rundtomkring i kommunerne – om de nu gør det, de skal – plus at vi får foretaget en række undersøgelser. Fremover får vi også en væsentlig bedre statistik, der kan gøre os klogere på, hvad der rent faktisk sker i forbindelse med indsatsen for de udsatte børn og unge.

Så skal jeg endelig sige, at det mest overraskende i dagens debat var at høre hr. Martin Lidegaard, der ønsker markant mere centralisering på området og tilsyneladende ikke har tillid til, at kommunerne kan udfylde de rammer, de har for deres arbejde. Jeg nævner det kun, fordi det jo står i grel modsætning til debatten, vi havde for lidt siden, om det foregående lovforslag. Jeg kan forstå, at det synspunkt i virkeligheden deles af SF, også når det gælder kommunernes økonomi, men det er jo den enkelte kommune, der skal sørge for at prioritere de ressourcer, der skal til på området.

På foranledning af SF har vi i forbindelse med anbringelsesreformen bl.a. diskuteret meget, om der skal lægges et loft over det antal sager, som den enkelte sagsbehandler skal håndtere. Man er enig om, at det er et ledelsesmæssigt ansvar i den enkelte kommune, og at det er kommunen, der skal sørge for at prioritere området og sørge for, at ressourcerne er til stede, så man kan gøre en god og forsvarlig indsats for de udsatte børn og unge.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Først og fremmest vil jeg gerne kvittere for, at ministeren er villig til at se på de konkrete formuleringer, hvad angår bisiddere til børn og unge, sådan at vi kan sikre, at det er barnet, der vægtes højest, og ikke alle mulige andre aktører i de her sager.

Jeg er til gengæld meget, meget bange for, at ministeren ikke har ret i, at lovgivningen i dag i tilstrækkelig grad beskytter de anbragte børn eller de børn, der burde anbringes. Lad mig give et konkret eksempel. Det er fra en jysk kommune, efter at anbringelsesreformen er trådt i kraft.

Kommunen ønsker at hjemgive et barn. Det kan de, fordi kommunen mener, at det, der var årsag til, at anbringelsen overhovedet blev iværksat, er ophørt, og så kan kommunen vælge at lade anbringelsen ophøre. Barnet er imod, barnets plejefamilie er imod og – hold nu fast –